

fulgte, saaledes som vi Alle eller idetmindste de, som se Sagen med de samme Dine som jeg, have anset for det Bedste. Jeg ser altsaa ikke Andet, end at det, saaledes som Sagen nu staar, og ikke som den tidligere har foreligget, maa betragtes som Noget, vi ikke kunne forsvare, om vi for disse 1,000 Rd. Skyld ville risikere, at hele Loven falder. Jeg vil derfor for mit Bedkommende udtale, at jeg først vil stemme for Forslaget under Nr. 1 og saa for Forslaget under Nr. 2, og at jeg vil raade Enhver, som nogenlunde kan bringe sig til at opfatte Sagen paa samme Maade som jeg, til at stemme ligesaa.

Berg: Jeg tror ikke, det kan siges, at vi, hvis Lovforslaget ikke bliver vedtaget, skulde være forpligtede til at give 10,000 Rd. paa Tillægsbevilling til Dyrholdelse af Stamstutteriet. Naar den høitærede Minister ikke har Penge til at føde Stamstutteriets levende Bøfener for, maa de efter min Opfattelse afhændes. Der foreligger ikke nogen Bevilling til at føde dem, og det er altsaa en Nødvendighed at sælge dem, indtil der kun er saamange tilbage, at Gaardens Indtægter kunde føde dem. Med Hensyn til Stillingen skal jeg ikke indlade mig paa at give noget Raad overfor de foreslaaede Endringsforslag; det maa være Enhvers egen Sag at stemme efter den principale eller subsidære Stilling, han indtager til Stutterisagen, men det forekommer mig ialfald ikke, at det kan siges, at her kun er Tale om 1000 Rd. Efter den positive Erklæring fra Ordførers Side ved 3die Behandling, gjælder det her idetmindste et Tilbud fra Statens Side af 2000 Rd. aarligt i 20 Aar og Brugen af en dog ikke ganske værdiløs Bestand.

Ordføreren: Ja, det forekommer mig at være en Feil, at man ved denne Sags Behandling tager formeget Hensyn til disse omtalte Forpagtere. Sagen er den, at vi her ikke have Andre at forhandle med end den høitærede Minister, og naar den høitærede Minister erklærer, at han kan tiltræde Loven, saa maa vi overlade til ham siden at for-

handle med Forpagterne. Vi udsætte os alligevel for den Mulighed, at der ikke er Nogen, der vil overtage Stamstutteriet paa de Bilkkaar, Loven bestemmer; selv om vi vedtage Lovforslaget med den Bestemmelse, at Forpagtningsafgiften kun skal være 2,000 Rd., saa have Forpagterne det dog i deres Magt alligevel at trække sig tilbage, og en saadan Mulighed forekommer det mig, at den høitærede Minister maa have forudsat, da han forelagde Lovforslaget. Da Lovforslaget blev forelagt i Rigsdagen, havde det netop en Bestemmelse om, hvilken Fremgangsmaade der skulde følges med Hensyn til Stamstutteriet, dersom ingen Forpagter meldte sig, paa de Bilkkaar, som Loven allerede bestemte. Den høitærede Minister har altsaa dengang forudsat, at den Mulighed kunde indtræde, at han fik en Lov vedtagen, saaledes at ingen Forpagter vilde overtage Stamstutteriet paa saadanne Bilkkaar, som Loven bestemte. Nu forekommer det mig, at, naar vi vedtage Lovforslaget i en saadan Skikkelse, som Flertallet foreslaar, og som der er Udfigt til eller nogen Mulighed for, at begge Thing kunne enes om, har den høitærede Minister opnaaet det, som han egentlig tilsigtede; han har opnaaet at faa Tilladelse til at bortforpagte Stamstutteriet paa de Bilkkaar, som Loven bestemmer, og hvis ingen Forpagter melder sig, antager jeg, at den høitærede Minister vil anse dette Forsøg for mislykket og saa iøvrigt vil følge de Bestemmelser og bruge den Myndighed, som Loven hjemler ham til at nedlægge og bortsælge Stamstutteriet.

Indenrigsministeren: Jeg veed ikke, hvilke Efterretninger den ærede Ordfører har angaaende de eventuelle Forpagteres Sindelag, men jeg har her i min Haand et Brev fra den Mand, som væsentlig har været Leder af dette Foretagende — de Herrer vide vistnok forresten, hvem det er, det er en Mand, som tidligere har staaet paa den Plads, hvor jeg nu staar, — hvori han erklærer mig, at han ikke ser sig istand til at gjøre noget Tilbud, medmindre man bliver staaende ved den Afgift, hvorpaa deres Forening, deres Interessenskab oprindeligt er gaaet ind, og det var ikke, som den ærede Ordfører sagde, 3,000